

*Ivana
Ondriová*

*Opýtaj
sa
Boha*

MOTÝL

*Ivana
Ondřiová*

*Opýtaj
sa
Boha*

Copyright © 2021 Ivana Ondriová
Zodpovedná redaktorka: Ivana Fábryová
Dizajn © Motýľ design 2021
Obálka: Hana Hnízdo­vá
Ilustrácia: Hana Hnízdo­vá
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2021
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-264-7

*Ivana
Ondriová*

*Opýtaj
sa
Boha*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Turzovka

17. marec 2018, 17.33

„Zdá sa, že sme na mieste, Bendži,“ povedal som, len čo sme prekročili hranicu Turzovky a ja som nútené spomalil na povolenú päťdesiatku. Mestečko ma privítalo mierne ospalé, lebo pomaly, ale isto deň striedal večer, ktorý aj koncom marca prichádzal relatívne skoro.

Hoci nebolo ešte ani šesť, pouličné neóny už sliepnavo osvetľovali hlavnú cestu, ktorou sme práve prechádzali.

Nič.

Bendži mlčal.

Rovnako ako po celých tých vyše tristo kilometrov do Turzovky. Hlavu zdvihol od mobilu iba vtedy, keď som nečakane zatrúbil na neposlušného vodiča na ceste alebo keď nás niekto obiehal.

Inak sedel na zadnom sedadle, akoby tam primrzol.

„Ešte nikdy si tu nebol.“

Bum, kurva, strieľaj, ratata, píp, čo to vlastne pozeral? Jeho mobil vyplňal celý interiér Škody, ktorú som len nedávno vymenil, a prehlušil dokonca aj pokojnú muziku z autorádia.

Nemal som však odvahu ani silu povedať mu dosť.

Vytrhnúť mu mobil z ruky a prinútiť ho komunikovať.

Nemal som silu sa naňho ani dívať.

Snažil som sa o to predlhých osem mesiacov.

Boh predsa vie, ako veľmi, nie? Každý deň, každú jeho minútu.

Sára, Sára, počuješ? Naozaj som sa snažil! Tak mi to, prosím, nevyčítaj!

Potom prišla tá pomyslená kvapka. Ten moment spred dvoch dní. A ja som zistil, že to nezvládnem.

Udrel som rukou do volantu a radšej zrak uprel na scenériu nevelkého mestečka na Horných Kysuciach.

Mali bývať niekde na Slovanskej za mostom.

Pani Pýchová mi v telefóne vravela, že ich dom nájdem asi tristo metrov od križovatky, ktorou sa na moste dalo dostať do východnej a západnej časti mesta.

Aké zvláštne.

Tam, kde slnko vychádza a kde zapadá. My sme mierili na západ...

Dom mal súpisné číslo 63 a ja som práve prechádzal okolo sedmičky. Zdalo sa mi nemožné, že je tá ulica až taká dlhá.

Bola nezvyčajne milá.

Tá pani Pýchová.

Počúvala ma so zatajeným dychom a potom zo seba na jeden nádych vytisla, nech k nim ich Bendžiho, samozrejme, privediem.

Presne takto mi to tlmočila.

Ich Bendžiho.

Azda to nebolo znamenie, že je všetko, ako má byť, a ja robím správnu vec?

Sára, Sára, takto je to najlepšie. Tak sa na mňa nedívaj s toľkým smútkom! Nedívaj sa na mňa ako na vraha.

Vídal som ju všade. Keď som zaspával a ráno vstával do práce, keď som nakupoval a s Bendžim sa vracal do nášho bytu. Keď som sedel na káve s kolegom alebo v škôlke na stretnutí rodičov, áno, rodičov, kde mi bolo oznámené, že Bendžimu rok navyše v predškolskom zariadení prospel a teraz je už naozaj pripravený nastúpiť do školy.

Naozaj?

Mne sa zdal Bendži presne taký istý ako pred rokom či pred štyrmi, keď som sa s jeho mamou zoznámil.

Sedela na lavičke v parku s tvárou otočenou k horúcemu augustovému slnku. Chytala bronz, no ako som po mesiacoch s ňou pochopil, chytila iba ak silný úpal a spálenú pokožku.

Zakaždým ju totiž slnko chytilo nezdravo dočervena a vyťahlo jej na lícach a celom tele milión pieh.

Boli milé. Rád som ich bozkával a kreslil po nich ukazovák. Mala ich všade a všade boli rovnako krásne. Avšak zatiaľ čo mňa fascinovali, pre ňu boli nenávideným znamením, ktoré jej dala do vienka jej mama, aktuálne žijúca kdesi na juhu Francúzska so svojím tretím manželom.

Najprv som si myslel, že je to iba také nástročné dievčatko.

Na tvári okrem tých pieh a červených flakov od slnka nemala jediná stopu po mejkape.

Vietor jej vlasy rozfúkaval okolo malých uší s bielymi perličkami a občas sa vkradol do mandľových očí.

Keď ich po chvíľke na mňa uprela, tie svoje zelené mačacie oči obkolesené vejárikom hustých zlatistých mihalníc, bol som v tom až po uši.

Nehanebne som na ňu čumel a zabudol zavrieť ústa.

Je možné byť taký očarený?

Je možné zamilovať sa do pár sekúnd?

Mala na sebe letné šaty so žltými kvetmi a s okrúhlym výstrihom, vôbec nie prihlbokým, v ktorom sa jej leskla zlatá retiazka s malinkým krížikom. Ešte som netušil, čo presne ten krížik znamená, myslel som si, že sa jej jednoducho iba páči. Jeho jemnosť a jednoduchosť... Tenké ramienka šiat jej prerezávali pehavú pokožku na trošku buclatých ramenách. Buclatejšie mala aj stehná, ktoré jej vykúkali spod prikrátkej sukne.

Sára bola totiž dosť nízka, a tak sa na pohľad zdala oblejšia, než bola v skutočnosti. Miloval som každú jej oblínu do zbláznenia.

Aby som to vysvetlil, myslel som si, že má možno čerstvých osemnásť. Dobre, tak dvadsať, jednoducho len niečo nad tínedžerský vek.

Preto ma prekvapilo, keď naše očné spojenie odrazu narušil malý chlapec, ktorý jej vběhol do náručia.

Jej syn.

Bendži.

Naopak, on bol čierny ako noc a na svoj vek poriadne vysoký. Hádal som mu tak šesť, no v skutočnosti pred polrokom oslávil tri. Rozprával málo a málo sa usmieval, až som pokladal za nemožné, aby bol skutočne jej. Lebo ona mala úsmev na tvári celý deň a každý deň.

Ona bola slnko.

Moje slnko.

Teda, ten Bendži vtedy naše stretnutie narušil natoľko, že z neho nič okrem vzájomných pohľadov nevzišlo.

Spôsobilo však, že som nemohol spať a existovať bez ryšavo vlasej ženy v parku pred kostolom. Spôsobilo, že som sa bezhlavo zamiloval do celkom neznámej dievčiny, ktorá bola pravdepodobne vydatá.

Veď mala syna.

Chodil som do toho parku v ďalšie dni s vierou, že ju ešte uvidím a nájdem odpovede na otázky, ktoré mi hrýzli svedomie.

Stalo sa tak až o dva predlhé týždne.

Vtedy boli znovu v parku a jej Bendži si na šmykľavke zlomil ruku. Jeho otec – jej manžel však nebol nablízku, aby im pomohol a vzal ich na chirurgiu, kde chlapcovi zápästie s fraktúrou okamžite dali do sadry.

Bol som tam však ja.

Oskar Hont.

Takto jednoducho som sa vkladil do ich životov.

Vtedy som nemal ani tušenia, že ním raz budem musieť

kráčať bez nej. Avšak s ním. Netušil som, že nás osud tak skoro rozdelí a že mňa spraví otcom na plný úväzok. Otcom niekomu, kto mi nebol biologickým synom a kto si ku mne za celé štyri roky nenašiel čo len úzku cestičku, vlastne ku mne sotva zabočil.

Možno keby bol viac ako jeho mama, ako Sára, možno potom by sme to obaja zvládli.

V Bendžiho tele kolovala hlavne krv jeho otca. To bolo zrejme z jeho správania, chabého emocionálneho vyzretia, z jeho slabej komunikácie, večného smútku a nepokoja. Z toho, aký bol do seba uzavretý a ako málo sa mi dokázal za tie štyri roky otvoriť.

Preto Turzovka, Sára.

Preto sme dnes tu. A pre tú hlúpu lekárku, ktorá to všetko urýchlila...

Tak to, prosím, pochop! Robím to v prvom rade pre Bendžiho a preto, aby som mu umožnil byť so svojou rodinou a nie v nejakom chladnom detskom centre. Lebo mne sa, žiaľ, nepodarilo byť jeho súčasťou. Bez teba nie.

Pýchovci naňho majú plné právo.

Je jedno, že sa ich syn svojho syna vzdal už po jeho narodení. Je jedno, že oňho potom nejaval záujem a žil si svoj vlastný motorkársky frajerský život.

Ktovie, čo by bolo, keby do toho nevstúpila tá nehoda?

Keby ešte žil?

Možno by boli on a Bendži otcom a synom, ako sa patrí.

Chápeš, Sára? Preto ma neodsudzuj za to, že sme tu a že som tvoje pranie nedokázal splniť.

Akoby to bolo včera, keď si ma o to prosila... Čo včera. Akoby to bolo dnes.

Mala si vtedy oči sťa jazerá. Zelené, nekonečne hlboké jazerá ohraničené zlatistými brehmi. Topil som sa v nich a v duchu žiadal, nech ma pochovajú.

„Buď tu pre Bendžiho. Potrebuje ťa, Oskar. Je to špeciálna duša, veď ty vieš.“

Vytryskovali ti z bledej tváre, ktorú sa dlhé mesiace neúnavne pokúšala poznačiť tá sviňa. Svoju stopu urobila sprvu iba nad tvojou sluchou, v tvojich kedysi hustých červenkastých vlasoch. A tam. V mozgu. Vyryla ti v ňom, zdalo sa, že zmazateľnú stopu, ktorú zacelila prvá operácia, no napokon bola predsa trvalá. A nepomohla ani ďalšia chemoterapia. Nepomohlo už nič.

Doriti!

Doriti aj s osudom! So životom! S tou mrchou rakovinou!

Doriti aj s Bendžim!

A kto sa postará o mňa?

„Ja viem, že si k sebe stále len hľadáte spoločnú cestu. A viem, aké je to náročné.“

„Pst. Prosím ťa, nehovor mi také veci. Nemôžem ich počúvať.“

„Počúvať pravdu? O pár týždňov tu nebudem, Oskar. Umriem. Môžem tak však urobiť v pokoji, pretože som pani Hontová. Vďakabohu za to, Oskar. Vďakabohu a tebe, že si mi ukázal, aké je to pre Bendžiho dôležité...“

A pre nás nie?

Mal som chuť ňou zatriať a prinútiť ju bojovať. Jednoducho to vzdala po oznámení, že tentoraz je nádor neoperovateľný, pretože by znamenal nezvratnosť. Nikto sa na to nepodujal, ani to len neskúsil. Aspoň jej mozog otvoriť, aspoň ukázať odvahu... Nikto! Vraj to tentoraz nemá zmysel.

Zabije ju tak či tak. Treba sa s tým zmieriť. Sú veci, ktoré neovplyvníme a ktoré jednoducho nemajú nádej.

Naozaj? Azda nás neučili veriť v nádej vždy a za každých okolností?

Živil som ju v sebe pred desiatimi mesiacmi, keď som si ju v tichosti v kostolíku na Kalvárii bral za manželku, a aj dnes. A budem naďalej! Lebo musím!

„Mlč! Sára, preboha, prosím ťa, mlč!“

„Ja som s tým zmierená. Prečo ty nie?“

Zmieriť sa s jej smrťou? To som mal? Hádám srandovala.

Na chvíľu stíchla. Asi, aby som pochopil... Jej stav. Všetko, čo sa mi snažila povedať svojím pohľadom, svojimi pohľadeniami, vôľou.

Už nebola ani trochu oblá ako kedysi.

Vlastne mala kosti potiahnuté kožou a pod tou nič. Pohľad na ňu ma ubíjal a občas ma nútil odvrátiť zrak bokom. Hanbil som sa za to ako pes, lebo Sára to videla. Nemohol som však hľadiť na to, čo s ňou tá choroba robí a ako ju nivočí. Najprv to boli jej vlasy, ktoré jej opäť narástli len pred pár mesiacmi. Padali jej znovu v celých chumáčoch, kdekoľvek sa pohla, pretože som ju prinútil absolvovať ďalšiu chemoterapiu. Nachádzal som ich na dlážke, na vankúši, vo vani, v umývadle, dokonca na kuchynskej linke. Jej jemné, tentoraz svetlé vlasy so zlatými stopami, hoci minimom červene, ktorú v nich mala pred prvou operáciou.

A potom jej pehy. Vybledli, pretože už nebola na slnku. Boli to len také fliačiky, ktoré sa jej tiahli po lícach a po krku až dolu do výstrihu. Pokožka na tvári jej zosivela, prsty na rukách zoslabli, zo stehien, ktoré ma kedysi dokázali dokonale obopnúť počas nášho milovania, sa stali slabunké špáradlá.

Ibaže vo vnútri to bola stále ona.

Krásna, éterická, čistá Sára Tobiášová a potom Hontová.

Dokazovala mi to aj v tento deň, keď mi položila ruku na hlavu, a nie ja ju, ale ona mňa tíšila a ubezpečovala, že bude všetko tak, ako má byť a ako je napísané vo hviezdach.

Boh sa o to postará.
A ja sa mám postarať o Bendžiho.
Ibaže ja som toho jej Boha znenávidel a s Bendžim to nezvládol.

Turzovka

17. marec, 17.42

„To bude ono. Kovový plot s divým brečtanom. Veterný kohút na streche. Pozri, ako sa krúti. Ako tu fúka.“

Bolo mi naprd z toho, že si to všetko rozprávam sám pre seba.

Bendži hlavu od mobilu nezdvihol ani potom, ako som zabrzdil pred dvojposchodovým domom staršieho dáta. Mohol byť postavený tak v šesťdesiatych rokoch. Mal typický sivý brizolit a plechovú strechu, staré futrované okná s dvomi krídlami na prednej, východnej strane a na tej južnej iba tri úzke vetračky a vchodové dvere.

Medzi prednými oknami sa tiahla prehistorická fasádna ozdoba v podobe kvetov, ktoré dnes už nik nepoužíval.

Na dvore boli vysoké brezy, ktoré vietor ohýbal zo strany na stranu, a rozrastené mohutné smrekky. Dom priveľmi tienili, preto sa mi zdal, že je doslova vnorený do tmy.

Ako som vypol motor, záclonka na jednom z predných okien sa pohla.

Pani Pýchová zrejme zistila, že sme dorazili.

Prešlo sotva desať sekúnd a objavila sa vo vchodových dverách s dvomi radmi mrazeného skla, cez ktoré sa nedalo dovidieť dovnútra.

„Aha... Pozri sa tam, Bendži. Na tú pani. Vieš, kto to je?“

Okej, na moment pohol hlavou smerom, ktorým som mu

ukazoval. Na malinký. Potom mykol plecóm a pohrúžil sa do hry, od ktorej akoby závisel jeho život.

„Je to mama tvojho otca,“ potichu som povedal, kývajúc prichádzajúcej približne sedemdesiatničke, ktorá nás šla na moje prekvapenie privítať v hnedých krepových šatách s hrubým pestrofarebným pončom prehodeným cez plecia, pretože tie šaty boli na marec pritenké.

Dokonca mala na perách rúž. Bol taký jasnočervený, až prežiaril prichádzajúci večer. Svetil v jej bielej tvári pretkanej neuveriteľným množstvom vrások. Najviac ich mala okolo sivých očí a na chudom krku.

Celá bola chudá.

Ako Sára pred smrťou.

Jej vlasy boli sivo-gaštanové, a hoci si ich pred mojím príchodom učesala do fešného účesu, vietor si s nimi robil, čo len chcel.

Bola to však dáma, to sa muselo nechať.

Pookrial som, pretože ma to príjemne prekvapilo.

„O-tec Ar-túr je mŕ-tvy viac ako päť rokov,“ ozval sa Benjamín vo chvíli, ako sa po betónovom chodníku približovala k nášmu autu, a mňa vytrhol zo sledovania jej vzpriamenej chôdze.

Zastala pri dverách spolujazdca, sklonila sa a strapatú hlavu s vlasmi na všetky strany strčila do okna. Vyzerala trochu ako medúza.

Vtom sa naširoko usmiala a odhalila svoj chrup. Ten rozhodne dokonalý nebol... vlastne v ňom chýbalo hneď niekoľko zubov a tie, ktoré tam boli, niesli známky kazov a deštrukcie. Trochu to pokazilo jej imidž udržiavanej dámy. A mne vzalo môj vlastný úsmev z pier.

„Ahaho, ahaho, kto to k nám prišiel,“ zatrillkovala vysokým hlasom, otvárajúc svoje červené pery ako učiteľka na hudobnej výchove. „Benjamínek,“ tľapla vychudnutými

dlaňami a potom ich zdvihla vysoko nad hlavu v návale obrovskej radosti. „Náš Benjamínek!“

No nebolo to povzbudzujúce? To, ako sa naňho tešila, hoci ho videla prvýkrát v živote?

Lepila tvár na sklo, pokúšajúc sa sivými očami dovidieť na zadné sedadlo, a ja som v tej chvíli pochopil, aký som trápny, že ešte stále sedím v aute.

„Pani Pýchová,“ ihneď som to chcel napraviť, a tak som z neho doslova vyskočil a vyšiel jej v ústrety. „Dobrý deň! Dobrý deň!“ Vystrel som k nej ruky v túžbe privítať sa s ňou, ako sa patrí, a nielen si chladne potriasť dlaňami. Chcel som ju objať. A takto jej dokázať, že všetci môžeme byť jedna rodina.

Ibaže ona odrazu stíchla, vystrela sa ako pravitko a šibla po mne prižmúrenými očami.

„A vy ste?“ zagánila na mňa s tvárou pretiahnutou od zloby. Akoby tá dáma, ktorá nás tu vítala len pred malinkou chvíľou, ani neexistovala.

„Oskar Hont predsa. Volali sme spolu... Pred tromi dňami.“

Oči mala naďalej prižmúrené, postoj nesúhlasný, ruky pri chudom tele zaťaté v päst. Akoby mala okno, ktoré jej spôsoboval vek a... nebudaj demencia? Dočerta! Veril som, že je plne pri sile, pri živote. Aspoň sa mi tak javila v telefóne. Trlikovala v ňom ako také mladé vtáča a rozprávala naozaj múdro.

„Hovoril som vám o vnukovi. O jeho mame.“

Odrazu ju osvietilo a jej tvár sa znovu rozvidnela. Presne ako keď sa oblaky na oblohe rozťahnu do strán a spoza nich znovu vykukne slnko.

„Ach,“ splasla rukami.

A znovu tie dočmárané pery rozťahla do širokánskeho bezzubého úsmevu.

„Ach, isteže. O vnukovi. Benjamínkovi. Aké je to bizarné, však?“

„Bizarné?“

„No že nám ho priviedol synov nepriateľ. Sok.“

„Sok?“

Koketne zažmurkala.

„Pani Pýchová, môžem vás ubezpečiť, že nič také nie som. Do Bendžiho mamy som sa zamiloval až potom, ako jej vzťah s vaším synom nefungoval. Dlhو nefungoval. A nič z neho neostalo.“

„Hádam Benjamínek,“ sucho podotkla, neprestávajúc sa usmievať.

„Isteže. Bendži, áno.“

„A čože ho tam toľko ukrývate? Čože mu nedovolíte vyjsť z auta von, nech sa zvíta so starkou? A so starkým? Václav! Václav, poď sem! Už je tu!“

Václav bol hádam ešte chudší ako jeho žena. A rozhodne starší. Hádal som mu tak sedemdesiatpäť a o dobrých desať kíl menej, než mala ona. Divil som sa, že ho ten vietor vonku nezlomil vo dvoje.

„Nikoho neukrývam. Bendži potrebuje len čas.“

„Nepovedali ste mu to?“

„Povedal.“

„Aj to, že tu ostane? A bez vás?“

„Aj to.“

„Mhm, mhm,“ prikývla, nato sa znovu zohla a tentoraz svoju strapatú hlavu strčila do okna, za ktorým sedel Bendži.

Zdvihol hlavu od mobilu? Zbadal ju? Počúval nás vôbec? Aspoň útržky z nášho rozhovoru?

Nemal som sa čoho báť ani čo ukrývať. Naozaj som mu všetko do bodky vysvetlil a nebral som ho do Turzovky v tajnosti či neplánovane.

Práve preto ma prekvapilo, keď som ho odrazu počul vykriknúť.

„Stri-gaaaa! To je stri-gaaaa!“

A čuduj sa svete, pani Pýchová sa pri tom označení neurazila, iba čo sa ešte viac rozosmiala!

„Aký je milý. A veľký! Nevraeli ste, že je to malé dieťa? Vyzerá na desať.“

„Bendži mal v januári sedem.“

„Nuž, zdá sa starší. Ste si tým istý, pán... pán...“

„Hont.“

„Hont? Čo je to za meno? Maďarské? Nemecké?“

„Rakúske, pani Pýchová.“

„Židovské?“

Zahryzol som si do jazyka a otvoril Bendžiho dvere, pobádajúc ho, aby vystúpil.

„Rakúske.“

„Ach tak, ach tak. Á, tu ho máme. Naše malé dieťa!“

Kostnaté prsty pani Pýchovej sa za Bendžim natiahli pri-rýchlo a on na to zjavne nebol pripravený. Najprv ho nahnevalo, že mu preto z rúk vypadol mobil, potom to, že sa musel taktiež vystaviť vetrisku, ktorý mu neposlušné kučeravé vlasy čierne ako uhlie vohnal to tváre.

Kým stihol čokoľvek namietnuť, už aj sa ocitol v hrubej vlne pestrofarebného ponča pani Pýchovej, ktorá pod ním zjavne ukrývala vekom ovisnuté prsia.

„Of, uf, uaaa, nie,“ vydralo sa mu z úst.

Bolo to milé. Na pohľad veľmi milé. Ako si babka na prsia tisne svojho strateného vnuka, ktorého dosiaľ nevidela. Ako pritom zbožne zatvára oči a čosi odrieka, možno modlitbu vďaky Bohu za to, že mu Bendžiho priviedol.

Ako ho potom hladí po chrbte, ako mu strapatí už aj tak dosť strapaté vlasy, ako zadržíava slzy šťastia.

Nemohlo to byť dokonalejšie.

„Si doma. Konečne si doma. Václav, nože si ho objím aj ty.“

Ibaže Václav bol o čosi zdržanlivejší a vôbec nie taký spontánny ako jeho manželka. Keďže zatiaľ z Bendžiho mohol vidieť iba ak jeho chrbát, väčšiu pozornosť venoval mne, môjmu autu a batožine, ktorú som vytiahol z kufra pred ich bráničku.

„Zdržíte sa aj na noc?“

Začul som jeho hlboký hlas.

Zastal som s rukou na polceste k Bendžiho batohu ako inak so Star Wars postavičkami.

„To je Bendžiho. Ja tu mám len príručnú tašku. Vaša pani manželka spomínala, že tu môžem prespať, kým sa na druhý deň vyberiem späť do Prešova.“

Pani manželka sa od vnuka mierne odtiahla a pozrela naším smerom.

„Predsa len, je už neskoro, a kým sa s Bendžim rozlúčime...“

„Isteže tu ostanete na noc! Kam by ste šli?“

„Môžem ísť prenocovať aj do nejakého hotela.“

„Hotela?“ zaškriekala vysokým hlasom a konečne Bendžiho pustila z objatia.

Ten sa prudko nadýchol a odskočil od svojej babky späť k autu, hľadajúc očami svoj stratený mobil, ktorý preňho znamenal doslova záchranu a istotu.

Jeho zrak mi zatiaľ nič nenaznačil.

Veď ako vždy. Čo som očakával? Že ma ním bude prosiť, nech ho tu nenechávam? Nech odídeme späť do môjho bytu, kam sa s jeho mamou, s anjelom Sárrou, pred štyrmi rokmi nasťahovali?

Nie... Bendži taký nebol, Bendži očami rozprávať nedokázal. Bendži vlastne aj slovami len málokedy dokázal povedať, čo si myslí a čo ho trápi.

„V žiadnom prípade. Čo by ste si o nás pomysleli? A ostatní? Václav, Václav, nože si konečne privítaj vnuka a potom hostovi pomôž s batožinou.“

Václav sa obrátil k Bendžimu, no zostal od neho stáť na tri metre bez toho, aby voči nemu prejavil aspoň kúsok z vrúcnosti svojej manželky. Predpokladal som, že je jednoducho taký... menej citlivý. A že možno práve po ňom bol jeho syn a je aj jeho vnuk. Introvertný, čudácky, neemocionálny, bez potreby blízkosti iných. Stačila mu jediná blízka osoba, na ktorú sa upol. A bohato. Ako Bendžimu jeho mama.

Zato Žaneta Pýchová by veru objala celý svet. Práve sa nakláňala aj ku mne a tými perami mi bozkávala líce. Zacítil som jej vôňu i pach jej dychu a bol som si istý, že mám líce na tom mieste označované dokonalou stopou jej úzkych pier. Dokonca ma prstami priateľsky chytala za lakeť.

Pritom odhaľovala tie svoje bezzubé ďasná, akoby zabudla, že dávno nemá tridsať a jej úsmev má ďaleko od okúzľujúceho.

Aj tak však jej žoviálnosť mala niečo do seba.

Potom jej muž dosť nevraživo zahlásil. Vlastne priam s odporom:

„Kristepane, Kristepane, Žan! Veď je presne ako Artúr.“

A ja som ešte netušil, čo to môže znamenať... Čo hrozivé to môže znamenať.

Prešov

2. august 2014, 10.21

„Neplačte už toľko, určite to nebude nič vážne. Vy ste si ako dieťa nič nezlomili? Keď ste stvárali nejaké pestvá?“

Márne som ju tíšil. Jej slzy boli ako Niagarské vodopády. Liali sa jej dolu lícami a hojne kvapkali na hlavu jej syna, ktorý ležal v ryšavo vlasom lone ukrytom v zelených šatách, ktoré jej neuveriteľne pristali aj napriek tomu, že takmer nič neodhalovali.

Bol som prekvapený, že nasadla do môjho auta.

Bol som prekvapený, že nepotrebovala vedieť, odkiaľ som sa tu vzal.

Ako jej syn naozaj nepríjemne spadol zo šmyklavky a bežný ruch naokolo, ktorý vyplňali zvuky smejúcich sa detí, hluk okolo prechádzajúcich áut, piskot bicyklov, šuchot kolies skejtbordov a podobne, narušil jeho výkrik hrôzy, sťaby prestala reálne premýšľať. Bol tu iba jej syn, ktorý sa zvíjal na štrku vysypanom na ihrisku a volal jej meno.

Nie mama.

Ale jej meno.

Tak som sa ho dozvedel.

„Sára! Sára! Sá-ra!“

Dokonale k nej sedelo.

Stál som neďaleko, aby som nebol okatý a aby nezistila, že ju znovu pozorujem. Tváril som sa nezaujato, no podľa mňa som bol maximálne divný, a ak by mala oči aj pre niečo iné, ako bol jej syn, zistila by, že som opäť v parku a tie moje sú na nej neustále nalepené. A možno to aj vedela... kým sa nestala tá nehoda, možno môj pohľad cítila na svojej tvári.

Keď jej syn spadol, čo bol naozaj okamih a nikto by nepredpokladal, že sa niečo také stane, pretože to bola iba taká obyčajná šmyklavka pod strieškou s bočným zábradlím, vystrelila z lavičky a do sekundy bola pri ňom.

Tiež som vystrelil zo svojho miesta.

„Bendži! Bendži, čo ťa bolí? Kde si sa udrél? Ako? Povedz mi to. Tu, tu ťa to bolí? Noha, brucho, ruka?“

„Ru-kaaaaa!“